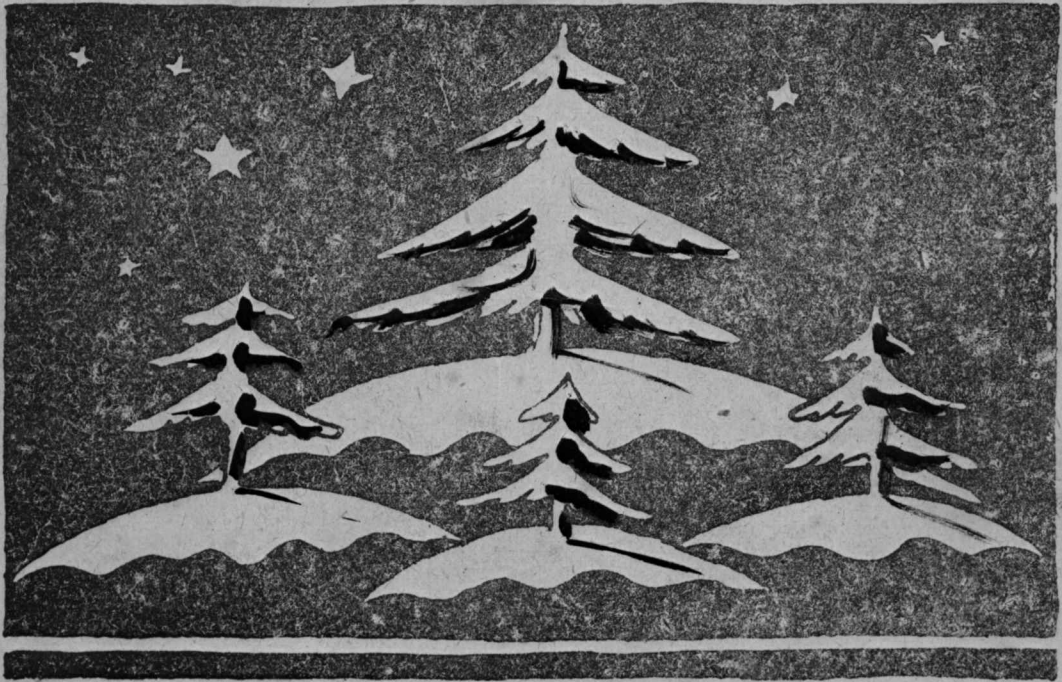

SIIHI POOLE

Jõulunumber
1923.

P29634

SIIHI POOLE

#12.

Detsember, 1923.

4. aastakair.

Tema tuli oma sisse!
(Joh. 1:11)

muus igaseme ja isee sügisei uual taare,
kus selge külmus, värskel lumi, hämmas puud puise-
tadel jutustarad meile teisest iluast ajast. Meie süüa
me välja nüskest sügisrühmast talresse - lumirätik-
sakate mängu. Sügisemõtted on kurvad mõtted, nagu
kuvadki puud, mis leinarad oma langenud leh-
ti. Raskelt ja järelejätmatult tungivad need sü-
gisemõtted hinge, kus tuulgi sügisel, mis ikka ja
ikka ulub kõrva, ääres oma kaeblikku laulu.
Talvega on uussünd - esimene lumi katab kõik pois-
ja kurbuse. Lastel on vutler talvine aeg, nooriust kor-
dab ta oma iluga ja ranaqi, tunneb last rõõmu.
See on rõõmu aeg, sest Tema tuli oma sisse.

Talvega on ikka ühenduses Joulud. Lapsu

ühes kelgute ja lumesõjaga tekitab ka rõõmus mõte - jõulud tulevad - jõululaps on sündinud. Tihti ei tea ta selle hea jõululapse tõsist tähtsust, ta on kuulnud ainult sündmusest Petlemma väljal karjastse laudas, kus sündis jõululaps, kuid ta on rõõmus omas väikeses südames ühes jõululapse vanematega, karjastega väljal ja paganate tarkadega.

Küü aastate järele tutvunib ta ligemalt selle hea Jeesusega, kui oma hinge päästjaga. Inimlapsele saab arusaadavaks see elanduste ja kannatuste rida Jeesuse elus, mis nähtava alguse sai jõulu sündmuses. Kui tihti inimesed rannuvad keskk. raskusi ja lödaksid oma sündimise tunni. Kuid ühegi inimese kannatuse ei või võrrelda Kristuse kannatustega ja ühegi valu ei võrrelda tema, valudega. Kristuse sündimistund sai temale raskuste ja kannatuste algustuniks, kuid meile on ta rõõmutund.

Kristus pidi tulema alla, sest tema tulemise põhjus peitus juba kaugemas minevikus. Nõnda on Jumal maailma armastanud, et tema oma ainusündinud poja on annud, et meid vabustada sellest aastatuhandeid valdanud ojusest, millesse raskalt astus täiesti vaba inimene - esimene inimene. Nagu vanemate patud nuheldakse laste kätte ja vanemate haigused pä-

randotakse põlvest põlve - nii need ahelad, mille võltis
enese peale esimene inimene, seorad praegu tema eapi.
Suur Kannataja, kes algusest oli ja kelle läbi kõik
saadud ainult tema rõik purustada need ahelad ja
selleks sai tema inimeseks ja astus kannatuste tule,
see oli loote, see oli halastusete.

Kui ohristall, siis ta kannatades Kolgata ristil -
meid isaga ära lepitades. Kui juhataja igaves-
tõdede juurde, kinnitas ta oma õpetuse Kolgata ristil,
meile oma kindlusega uskuiuks olles. Kui orjastatud
inimsoo armastaja hüüab ta Kolgata ristilt kõigile
võltsitud vabadusse.

Jumala halastus inimeste vastu sai aralokurs
Jouluõöl ja on aratud, kui lahtine allikas praegu -
se ajani kõigile.

Kas oled Sina selle allika juurde astunud ja oled
Kristuse, selle hea Joulu lapsukese, lunastustööd oma
hinge juures tunnud? Kui need seorad sind aastu-
tuhandesed ahelad ja surub patt pitaeri su otsa si-
sele - siis on suletud; kinni pandud sinule Joulu-
rõõm ja radur su elu, kui lumivajp kevadispäikesi
kiirte all

Kuid rõõmusta, ka Sinu sündis Kristus. Sina
võid tema vastu võtta kui Lunastaja.

E. Genissohn

Kus rahu?

Ma otsisin rahu, mu süda
Täis abitud ahastust vaerles mu sees;
Oo jaimedas sünges ei ühtegi randa -
Ei ühtegi tähte laevaste sees.

Tamm edasi - öö mu us sügar...
Ja taga - seal haigutab pattude töö...
Üks minerik leinar ja kaebav -
Täis oiguid... üks valude öö...!

Miks dan maailmas? - Eks pole
Üks mõttetuo üldse see neel!
Kuid surra!... see süski nü kole -
Kõng pole ja lepitud veel.

On õhtu. Ent väikese kullast
On ileni karraitud.

Ja kauged rajuvad päikest
On piramas helisid keed.

Ons rahu süs meri, mu meri -
Ons väikust su põues ka mul?

Ja taerad, kus angumas veri -
Kas siravad tähed ka mul?

Oh meri, su uinural pinnal
On näha nüüd peeglelik läik, -
Kuid hommik, - süs rahusel pinnal.
Kole alanud laineid kair.

Küll väikesus nü sügar, mis ülal
On 'aevaste hoonete sees,
Kuid püha iah püha on Jumal —
Ei sahas ma pole Ta us.

Co. Tänavail hüüjel ma tammun
Mu hinges ka öö, ta värgud nü sünged...
Kõud kaugenud, nõrkenult sammun,
Kes mõistab mu hinge, et valed see kaaned?

Dist keegi? .. Jah ikksi ma sammun
Alm tühi ja oetud, mu us,
Kui linnagi, kus kesköö lühen
On vaibunud kõõlele, ta sees...

Jah süsti! / Sel viimatal tennid —
Uks täht mulle, siramine lei,
Tal jälgisin sisemal sunnil —
See täht mind ka soimek lei.

Jah mujalt ma rahu ja leidnud,
Kui armult ma Päästija sees.
Kes mullegi südame süntis —
Ja põletas võituda öö.

Ma tõornulaul koostu nüüd Sulle,
Kes kalastust armu küll toid!
Päev uus on alganud mulle,
Kui hinge Sa teeks mul loid.

P. S. Ing.

Tänu

sinu tänu Su allpool ohruks
Tahan rõõmuga, tuisa nüüd ma,
Su armastust, truudust ja hõldust.
Veel teistele kuulut.

Siinult tänu Su allpool ohruks
Tahan rõõmuga tuisa nüüd ma
See ast, et Lõljal t. ohruks
End andmeid, et järeleksin ma

Lehted ära

Hele päike ning süttendav lumi.

Päike pilvitat, sinaval taeral, lumi õrnana me
valgena kattena väljal: puul, põõsail, - palpool,
kuhu, selm ulatub. Pimedaralt särab päike, muud
lumivalget väljad ainumaks hõõguraks valgusme
üks, sinistena joontena (angrad puude värvul si
tematara? *leht*.

Pühalik raikus valdab metsa Majestellikus in
hus seisarad tuused oma raske, paksu ehe all, lu
kumatult ulatarad männid oma vägevad kaerarad

päikesel poole, iga väiksem pöösake, mis nagu kalle-
sividega üle külvatud, paistab hingarast. Vähest ai-
nult murdub kuskil ors ülekülgse koorma all ning ko-
hisedes voolab lumelade alla. Sus väikib jälle kõik.

Ka üksik mees seal mäna all on nagu marmor-
kujures muutunud. Peaaegu liigutusetult seisab ta, vastu
pund end toetades, ainult ta silmad nagu valurast igat-
susest aetud vaatavad raugile, raugile üle väljade
ning sinavate metsade all orus, kuni ta pilk end
üdustes raugustes kaotab. Ta tüme, päikesel ning tuult
all kannatanud nägu kannab väsinud ilmet, ta järe-
tesse on juba hõbe suutnud hüüda; tema suu ümber am-
rad terarad, rikedad jooned. Ta nägu ja kogu ta kaju
ütlevad, et see on mees, kes palju näinud ning kannatanud
võorastes maades, pidades ägedat võitlust loodus-
vägedega.

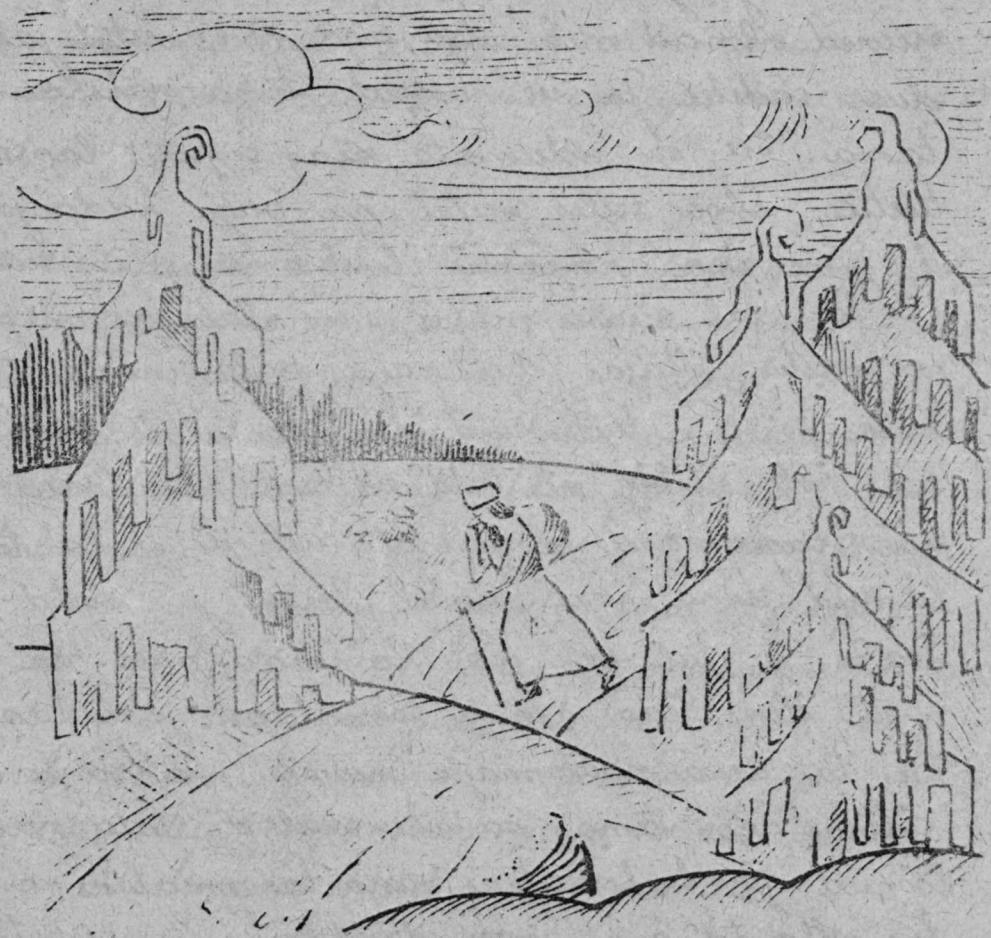
Kuiid on ta pilk raugusist ära pöördunud
ja ta silmad vaatavad tardunult enda ette. "Nü siis,"
ütlev ta siis tasa, "nü siis on see minu kojutulek..."

Jah, eila hommikul, aasta kümnete järele on ta
oma isalinna tagasi jõudnud. Ta ei olnudki oma ema-
resel sellest varemalt teatanud, oli tahtnud teda pi-
hades üllatada. Aga see hingas juba nädalapäevoni
külma pörmus. Ja tema oli ju veel ainuke kes tema-
le oli järele jäänud. Viimane küsi, mis ta üle kuu aja

tagasi Porto Rico saarel saanud, oli läis lootusi ja rõõmu olnud. „Aga nüüd tuleb sa pea“, oli ta kirjutanud, „päevad muutuvad nii soojaks ja valgeks selle mõtte juures, ah, ma igapäev ootan sind koju...“ Kodu... kuidas oli ta siida rinnas peksunud. Nüüd on ta sünni Aga rütmis, mis talle kodumälestustel elustanud, on talt röövitud. Ta ei olnud läina enam linnas väga kannatanud, enese korgist lahti rikkunud ning metsa põgenenud. Siia metsa, kus iga tee temale tuntud, iga puu juba lapsest saadik omale märgitud. Siin oli kord ta noorus, ta õnn, ta elu. Siin omas oli ta ka kord seisnud, ja ühe nime mända loiganud, nime, mis talle kallim kui kõik maailmas, ka kallim kui ta emake oli. Siin olid nad ka kord seisnud, et igavesti üksteisest lahkuvad. Siin oli alanud rahu, mis teda koogu lu jalginud, ka siis, kus algasid rauddamised läbi lõpmatu ookeanide, kõrreite ja üromitsade, verdtarretavate rütmide põhjas või surmava palatuse all ekvaatoril. Midagi polnud suutnud väigistada rahu ta rinnas. Ja õnne... ei seda ta ei suutnud leida. Nüüd rütmis on ta röödumaab tagasi jõudnud, et... et leida, et ka ta emake talt lahkuvad. Sügaralt ohkab mees ja ta käed haaravad krampelikult männad ta selja taga rinni. Kas ei ole läina jõud... ..

Kerged sammud tee peal, mis ...
tarad tema mõtteist ja kui ta sinna vaatab, näib
ta väikest, unis rüüastast tiitoriant kursti üle
... sammuvad. Ta rüüed on väga kerged, isapool
... ning kakkised üle pea ning sõjad on tal pak
... mitte rüüastast. Kuidas hiinal mees kuhu
... väikene. Kõikide jääl tüdruk. ...
... sus ... mehe ... Kuidas sa ...
... tea?" paistab ta põlv ütlevat. Siis sammub tema
... ja mehest möödudes ütleb ta tõsiselt.

... lähem taeva: - "Pea kinni, väikene!" hiinal
... astub talle tee peale ette, "ega sul samast rüü
... pole. Kõige pealt aga ütle mulle, kuidas sa taeva
... mõtted leida?" jälle kohtab mees imestatud pilgu
... "Kas sa ei tea, et taevast ei ole?" küsib lään näida
... tees käekõrva üle välgade tumesinise metsade pooli ho
... risonidil. Siis vaatab tüdrukut ning raputab pead
... "ana sa sinna küll enam ei jõua," ütleb ta, "tee on
... liiga pikk sulle, ne üksinda võid sa kergesti ära
... eksiada. Ja siis... kas sul sugugi pole külm?" Väi
... kene tuleb energilise liigutuse. "Minna pean tänas
... na saama!" ütleb ta pool nuttes, "laste mind,
... laste mind, sest ma ei saa enam koju tagasi in
... ra!" ja ta piüal edasi rutata. Aga mees peab teda
... kinni. Ta panub omad tugevad käed lapse olab ja raa-

1891. 11.

vaatab kaasteundlikult kartlikku näokesse. „Vasne väikene“, ütleb ta tasa, „eddsi sa küll enam ei tohi minna. Aga ehk saan sind aidata. Kus tuled sa, ja miks oled kodunt põgenenud?“ Laps nägu rõõdaks julguse. Veel pisut kartlikult vaatarad ta suured silmad mehe otsa, aga mis peitub juba valduse sädike ja siis hakkab tema vähehaaval jutustama. See on sidumata ning segane lapselik jutustus. Aga selles peitub nii palju häda ja valu, et mees ikka kõvemini last oma vastu surub.

Ta elab suurel majas, mis alati suitsera pika korstna vastus. Majas elab palju, palju inimesi. Seal on hulk prisse ja lüdrusuid, kes teda alati küsivad. Ja tal pole kedagi, kes teda kaitses. Ema viidi mõni päev tagasi ära ja inimesed ütlevad, et ta taeva läinud, sinna, kus Jumal, Jeesus ja inglid elavad. Isa?... Ei, tal pole isa. Ka kedagi, kes hea tema vastu oleks. Teda ainult söimatakse ja lüüakse. Ja kui ta täna naabimajas kuusse näinud ja tädielt küsinud, kas tema ka ühe saab, oli teda jalaga löönud ja habematuks ning tänamatuks nimetanud. Siis olla ta ära jäänud, et ema juurde taeva minna, aga te olla siiski nii pöördunud ja metsas nii külm. Ja seal hakkab ta kibedasti riuksuma. Ühe liigutusega on mees oma mantli ära tõmmanud

ja lapsi värisema rihakese sellesse nässinud. "Ara
nuta" sosistab ta, ja ära ole kurb, et täna oma
ema juurde pole taeva saand, sest tänasest saadik
tahan sulle olla ema ja isa ja kõik... " Ja last oma
kätte võttes ruttas ta suurte sammudega jünna
poole mis nendele sätendarana valguse mere na vastu
paistab.

* * *

Väikese ruuse ümber, hülgarab küünalole
gusel istuvad kaks inimest. Kuldjuukseline naine
toetab end mehe rinnale vastu, misalest tema sil-
mad lapse silmad. Ise põlvredel on lahtine pööb
ja väikene tütarlaps oma lihtsa lapelikus visio
jütustab, mis ta emalt kuulnud: kuidas Jumal
kõiki inimesi armastab, kuidas tema oma poja sa-
nud, et meid õndsaks teha. Ja mees kuulab ja
kuulab. Ah, see on ju just, mis tema vajab. Ja rüh-
haaval kaovad tunded varjud ta hingest. Ta
kõne on jällegi lapses saanud ja seisab taemise
kõnel, kust temale inglite kooli postab.

"Au olgu Jumalale kõigile
ja maa hea rahu..."

Ja on õnne leidnud...

Lanel Jist.

Võiduvalu saladus

(G. Steinberger. Joh. Saaroni tõlkes. Usklikkude raat
C. S. liidu kirjastik. 1911).

Aegade kestrel on uesti keeli ilmunud kogu ühiskonnas
vaimuliku kirjandust. Kuid sajaastail rältsenud raskuste
tõttu oli sel ajal nende ilmumine takistatud. Aga ri-
masel ajal on näha nü mitmeigi kirjastuse poolt uude
seid vaimuliku kirjanduse põllul. Usklikkude noorte C. S.
liit näib ka tahtvat oma jõudu mööda vaimuliku kirjan-
duse kirjastamises kaasa aidata. Ilmunud on ka kirjastatud
paar tööd, millest üks Steinbergeri "Võiduvalu saladus".
See kirjutöö jahib pilgu sügavasse pühitsusellu. Nä-
dates, et võidu kuradi ja patu vastu saame Kristuse
vere väe läbi. Alguks tuleks ette see valadus, mis
Talle veri meile annab. Kõik üksikud patud lange-
vad meist meie usu läbi. Et saatan võita, seks 1)
peame Kristuse lepitara vere väe all täiesti seisma, 2)
ei tohi pimeduse tegusid oma hingus kanda ja 3) ei tohi
kuradi vastu orna jõuga sõdida, vaid meie rõitlus
tema vastu peab olema ainult passiivne. — Kristuse vere
väele toetumine. Et patte endas surmata, tuleb 1) lõpu-
arve sellega teha, mis lihast on, 2) peame armu all
seisma ja 3) vaimu tasast häält tähele panema.

Nü sille raama^t peamitted, mis ehk küll tehikül-
gede arvu poolst väike, kuid mis täis sügavaid ja tähtsaid

mõtteid, millede omandamine meid tõstab kõrgemale
pealiskaudust usulust kõrgemasse igatsusse ja piinid-
misesse surmale elada.

"Võiduolu saladus" on müügil meie ühingus, kus nii
mõnigi mitte-müüja noorte seas teda ehk koosolekul ostis ja selle
lõhki rohket õnnistust sai. Aga mitmeid need noored, kellele
see raamat nii ligi, kes ise ehk teda teistele pakuvad on veel
vabaduseta ahelais - ei oska usus Talle vere väesse rõtta saa-
tona ja patu. Võiduolu saladused sus neile tundma
luid. Tähtis raamat G. Steinbergeri, "Võiduolu saladus"
neil lugemata.

E. A.

C.E. noored ja paganaamisjonär.

Mõni kuu tagasi kutsuti meie ühingus ellu Väli-
misjoni toimkond. Uus tmk. on lühenute arv ja eluval-
duste poolest veel uena nõrk - vist küll kõige väiksem
ja vähem silmapaistev teiste toimkondade seas. Palvuss-
õpetust tulevad korra igakord 3-4 liget. Peale selle on
mõned, kes tmkonna eesmärgile muudu kaasa tunnerad,
kuuldes tööga juba nii on üle koormatud et välismisjoni tmk.
jaoks aega ei jätta.

Mitmed põhjused mõjurad noore tmk. tugevusele raskin-
davalt. Üks, taristuseks on näitav koormatuse suuremi
küsimus. Sügis kui see algatus oli jama "aktimis" ja

ei ole see takistus jäädar. Edasi oleks ... lublim
organiseerimisvõimalisem juhataja, vähemalt algul, mil
trik. mõte ja töö meel alles uus ja rõõsas on. Suuremaks
raskuseks on misjoni väime puudumine meie juures.
Sisiki selle väime ühinguusse toomise ja tegitserats tuleki
hulamine olekski just misjoni trik. töö siht, nu it selle
väime puudumist, e. tohke, raskuste hulka ligeda.

Trik. tegerus on suamaani seisnud selles, it on
kokku tulnud misjoni palrekoosolekutele (kodused ast
palred loodetarasti kovalikult), piitud mõnda pilku
heita misjoni põldudele (Vaadake põldusid, illel Issand Jeesus)
ja jõudu mõnda selle töö heaks rahalisi ohvreid tuua.

Lüid, nagu veldud, peal trik. ka misjoni meelt ühinguusse
tooma, teisi kaasa toomama. On juba kauemat aia
ga, karatsusel korvialdada, kuid ruumipuudusel teosta-
mata veel, nu „Muhamedi õhtu“, mis oleks meie noor-
tele selgituseks Ristiusu ja Muhamediusu misjoni-
tööst kõige suurema ja kindlama Ristiusu vastase teeris.

Mõnes tekib ehk kahtlus, kas see töö ongi nu
mööda pääsemata lähtis. Igale tõsise Jumalalapse
mõistusele ja südamele on see selge. Kristus käskis min-
na ja Tema armuõp. iust kuulutada kõiges maailmas,
Riik rahvas tema jüngriteks teha, paluda, et tohkeuse Issand
töötajaid väija soadaks. „Tulgu mille Sinu riik.“ Kuid see

ei tule enne, kui armuõpetus ei ole kõigile rää-
lutatud ja sel korral töötas Tema meile Piha Väimeisraata
(Lae Ap. teg. 1:6-8) vanad juudid ütlesid juba: „ See ei
paku üldse, kelle paludes püüduks Jumalariius.

Apostlid olid ustavad misjonäärid. Mõelge ap. Pau-
luse peale. Esimesed ristiusuõpetajad olid ka täis seda misjoni-
tuld. Veel 2. aastaja algul tunnistasid pagana kirjani-
kud seda.

Kõige elavamad usumaad meie ajal on kõige es-
imesed misjoni põllul, näite: Inglismaa ja Amerika.
Iga elar kogudus on seal misjoni kogudus. Noorte ja

laste ühingus ei puudu välismisjoni toet. ju.

Mis C.E.-lased ei pea unustama ära, et ka C.E. liikumine võrsus ühingust, mille eesmärk oli enne peaaegalikult Paganamisjoni toetada. (Mittepariing õis. Dr. Clark'i koguduses).

Kui igatseme, et meie C.E. ühingu laevuke lähelisele merele välja jõuaks ja kuremini sihi poole purjeluma hakkaks, peame välismisjoni purje lahti lööma.

Samuti kui üksik isik, kes oma elu hoial, seda kaotab ära, nõnda ka kogudus või ühing, kes ainult enese siseelule tahab elada, kaotab selle elu. Kui meie tahame, et ühingu raim elavamaks läheks, ei pea seda tähelepanemata jätma. Et mitte luaks jiskale minna, lõpetan palvega, et igauks Paganamisjoni lood, meie eesid seal kaugel lööpöllu oma südame peal kannaks ja terve maailma oma palvekätile võlaks, milleks Jeesus ise jõudu annab, kui ainult tahaksime.

G. F.

Kroonika ja teated.

25. novembril peeti päästetoimkonna korraldusel vangimisjoniõhke, kus esinesid mitmed vennad ja õed kõnide ja deklamatsioonidega, piüüdes näidata, kui kurb on olla vang ru hingelik kui ihulik. Luid nende ihuhäda kergenduseks tahab toimkond neid aidata, neile rõõmu valmistada Pöömupühil.

miks ka andeid kojati nende haaks.

-2-

Kuulus saksamaa telegimisjonar Viether jõudis oma järjega 2. detsembril meie ühingu, kus tona ajal pidas kokkutulnud noorile kõne, kus näitas, et päyud inimesed lubarad noori küll kirikus talvelates, kristlikeil koosolekuil käia, kuid mitte Jeesust kristust vastu võtta, sest see oleks lig. Kõne oli õige kütkestav ja araldas õige suurt mõju kuulajate hulgal.

-2-

Noormeeste toimikond algas oma peikapaeva hommikutel koosolekutel überaadete tegemisega. Arutusele võeti Uus Testament, kus praegu käes Matteuse evangelium. Viimane koosolek oli õige kena, kus puudutati ka ristimisküsimust.

-5-

Järjekorraline majanduskoosolek peeti 7. det. ühingu ruumis. Sekretäri haiguse tõttu jäi juhuluse viimase koosoleku protokoll ette lugemata. Aruteti muu seas C8 konverentsi asju, kus muu seas on loota Mustapeade klubisaalis pidada kut koosolekud.

-2-

Raamatukogu süstematiseerimine on praegu käsil. Kätsetatav jaotus oleks umbes järgmine: 1) usuteadus, 2) ajaloolik, 3) luteriandluslik,

